

Samraad med min ærede Kollega og haaber, at det skal lykkes os at naa til en Ordning, som kan bøde bedst muligt paa de paaankede Forhold.

Den ærede Ordfører for Forespørgerne (Andreasen) nævnedes som en mulig Ordning, at Statsbanerne kunde udleje Vogne til Slagterierne. Den Tanke har været fremme, og der har ogsaa været ført Forhandlinger mellem min ærede Kollega, Landbrugsministeren og mig angaaende dette Spørgsmaal, en Forhandling, som imidlertid endnu ikke er ført til Ende. Det er foreløbig min personlige Opfattelse, at kunde man komme ind paa en saadan Ordning, vilde den have betydelig Fordel, idet Statsbanerne saa lettere vilde kunne være klare over, hvor mange Vogne der skal stilles til Disposition, et Forhold, som i Øjeblikket er ganske uklart. Man kan ikke vide fra den ene Gang til den anden, hvormange Vogne de enkelte Slagterier ville forlange. I det Øjeblik der bliver stillet et vist Antal Vogne til Udlejning, vil det hele Forhold meget bedre kunne reguleres. Som sagt, det er kun en Tanke, der har været fremme til Overvejelse, og Spørgsmaalet om den bedste Ordning vil fremdeles blive overvejet mellem Landbrugsministeren og mig.

Ordføreren for Forespørgerne (Andreasen): Den højtærede Minister for offentlige Arbejder var ikke klar over, hvorfor denne Forespørgsel først fremkom nu. Jeg skal dertil svare, at jeg først for ganske kort Tid siden som Medlem af dette Ting har modtaget Henvendelse angaaende denne Sag fra Landbrugere, som jeg i mit daglige Liv kommer sammen med. Jeg har modtaget stærke Opfordringer til at drage dette Spørgsmaal frem, og jeg har maattet have nogen Tid til at undersøge Forholdene. De Oplysninger, som jeg har faaet, have bestyrket mig i, at den Opfordring, der er rettet til mig, burde efterkommes, og at Sagen burde bringes frem her i Tinget, inden Rigsdagen slutter.

Jeg er ikke af den højtærede Ministers Udtalelser bleven overbevist om, at det alene er Mund- og Klovesygen, der er den egentlige Hovedårsag til Ulemperne. Men selv om saa var, maa jeg dog hævde, at det ved en saadan Lejlighed gælder om, at Samfundet kan komme de Mennesker til Hjælp, hvem der uden egen Skyld paaføres Tab og Ulykke. Jeg vil erindre om, at vi tidligere have hørt Medlemmer af Tinget opfordre Landbrugsministeren til at slaa Besætninger, som vare angrebne

af Mund- og Klovesyge, ned for Fode. Jeg har ikke hørt til dem, der istemte denne Opfordring, fordi jeg mente, at det ikke var sikkert, at det var den rigtige Vej. Jeg har tværtimod i Kraft af det Kendskab, jeg har til Stemningen i sydsjællandske Landbokredse, opfordret Ministeren til at lade være dermed. Denne Foranstaltning kunde komme til at koste Millioner, men den viger man altsaa ikke tilbage for, fordi det her drejer sig om en stor og alvorlig Landbrugsinteresse. Men skulde det da ikke være en stor og alvorlig Sag at medvirke til, at Landbrugseksporten fra et Land som vort kan foregaa paa en fuldtud tilfredsstillende Maade? Jeg tror ikke, at det vilde være nogen særlig Ulykke, om vi, naar vi gjorde Regnskabet nøjere op, maatte sige: Vi have ikke tjent det, som den private Forretningsmand maaske skulde have, naar han laa med et saa stort Vognmateriel. Det var ikke nogen Ulykke, naar vi derved havde været i Stand til at afbøde Følgerne af den Katastrofe, som Mund- og Klovesygens Hærgning i et Land som vort nu engang er.

Jeg har altsaa ikke før nu kunnet fremdrage denne Sag, men jeg har ment det rigtigt, inden Rigsdagen sluttede, at henlede Ministerens Opmærksomhed paa, at man ude i Landet ikke er tilfreds med det, der hidtil er gjort. Man har maaske ikke fuld Klarhed over, at denne Kødtransport skulde være en saa daarlig Forretning, som Generaldirektøren med mange andre mener. Man har tværtimod en ganske anden Opfattelse, nemlig den, at naar de danske Statsbaner sætte de og de Takster for Befordring af Personer og Gods, maa det dog kunne betale sig for disse samme Baner at have denne Forretning. Jeg kommer til at tænke paa, at jeg undertiden, naar jeg har kørt med Toget, har haft en ubehagelig Følelse af, at man, fordi man ikke gad dirigere Materiellet derhen, hvor der var Brug for det, stuede Folk sammen i nogle enkelte Vogne, saaledes at man kunde tænke sig Generaldirektøren sige: Gid Pokker havde de mange Passagerer, at man nu skal have flere Personvogne slæbt frem. Det er i Virkeligheden det samme System, der raader ved Godstransporten: Det hele skal rette sig mere efter de Herrers eget personlige Forholdsbefindende end efter, hvad der baader Befolkningens og Samfundets Tarv.

Den højtærede Minister gav en Forklaring af Generaldirektørens Udtalelse, en Forklaring, som i Virkeligheden skulde